

[Helge Larsen.]

forkastede. Der er intet skabende eller konstruktivt i folkeafstemningsprincippet.

Jeg så i sommer flere gange i aviserne, at det fremhævedes fra konservativ side, at folkeafstemningen var en bedre garanti end det for længst afskaffede landsting. Jeg skal ikke her opponere mod denne opfattelse. Den falder ganske godt sammen med, at folkeafstemning ikke er konstruktiv. Det er konservatisme heller ikke.

Men altså vore jordproblemer står tilbage uløste. De falder i to grupper. Den ene vedrører de nationale jordproblemer ved vort eventuelle medlemskab af fællesmarkedet. Den anden vedrører de opgaver, der melder sig som følge af samfundets hurtige vækst og omdannelse i disse år.

Hvad de første angår, de nationale problemer, er det klart, at de for alvor bliver aktuelle, når forhandlingerne om engelsk og dermed dansk medlemskab af fællesmarkedet igen kommer i gang, og det er for det radikale venstre en given ting, at vi må have fundet en løsning af disse problemer i god tid forinden. Det er ikke mit partis tanke, at vi skal sikre danske statsborgere en fortrinsstilling over for andre statsborgere i fællesmarkedet. Det ville være i strid både med ånden og reglerne i det fællesskab, vi i givet fald skal gå ind i. Det er ikke nogen smålig nationalisme, vi vil tage hensyn til, men vi ønsker, at danske statsborgere skal have lige vilkår med andre, og det vil de efter min opfattelse ikke have, hvis vi går ind i fællesmarkedet uden at have ændret vor jordlovgivning.

Det er ganske, ganske bestemte forhold, som gør, at en sådan ændring er påkrævet. For det første vil jeg nævne, at flere af fællesmarkedets lande, navnlig Vesttyskland, har en meget streng jordlovgivning, der gør det næsten umuligt for ikke-landmænd at erhverve landbrugsjord i Vesttyskland eller at erhverve sommerhusgrunde, og de vil da ganske naturligt søge mod de områder, hvor lovgivningen er mindre indgribende, således som det allerede i dag er tilfældet i Frankrig, der er ved at blive betænkelig ved denne udvikling. For det andet har flere af fællesmarkedets lande en større befolkningstæthed, end vi har, og presset for at erhverve jord bliver derfor

større end hos os. For det tredje har de højt industrialiserede fællesmarkedslande en pengestærk bybefolkning, der søger at erhverve sommerhusgrunde og har råd dertil. For det fjerde ligger vore jordpriser betydeligt under fællesmarkedets og vil derfor opfordre til spekulationskøb af dansk jord.

Det er af disse meget reelle grunde, mit parti ønsker, at vi skal have en ændring af jordlovgivningen inden et eventuelt medlemskab af fællesmarkedet. Vi ønsker simpelt hen, at danske statsborgere skal have lige vilkår med andre. Det kan — det erkendes — føre til en lovgivning, der er indgribende; men vil man et stort økonomisk fællesskab i Europa, må man også ville de midler, der betinger, at vi kan hævde os på lige fod med andre.

Så meget om de nationale jordproblemer. Men vi har andre og særdeles påtrængende jordproblemer, der gør en modernisering af lovgivningen nødvendig. Vi oplever en voldsom omdannelse af samfundet i disse år, en stærk vækst i bysamfundene og en indkomststigning, der gør, at folk har bedre kår og råd til 2 boliger, forstået sådan, at de foruden at have bolig i byerne kan have bolig i ferieområderne, en velstandsstigning, der også betyder et større arealforbrug pr. individ. Vi må derfor have en videregående planlægning af bebyggelsen af erhvervsarealerne, af friluftsområderne, af arealerne til offentlige formål, end vi har i dag.

Jeg erkender gerne, at på dette område havde venstre og de konservative i foråret konstruktive tanker, tanker, som navnlig førtes frem af det ærede medlem hr. Axel Kristensen. Det var også grunden til, at regeringens planlægningsforslag blev udskudt til nærmere drøftelse i udvalg i sommer. Desværre må jeg sige, at lysten til at arbejde med tingene ikke har været så stor hos oppositionen i sommer, som jeg i foråret formodede den ville være. Men nu er vi nået så langt, at forslagene og tanker om ændringer i dem skal behandles i udvalg, hvor også de kommunale organisationer er repræsenteret. Forhåbentlig kan der arbejdes hurtigt; tingene haster jo.

Det radikale venstre vil gerne overveje, om planlægningen af vort samfunds udvikling i højere grad kan lægges hos de